

Getuigenis: een 'nucleaire' ervaring van Jezus' tegenwoordigheid

Ignace Demaerel
januari 2018

Enkele jaren geleden heb ik iets heel unieks meegemaakt met God, een uitzonderlijk krachtige ervaring. Zulk soort ervaringen zijn vaak heel persoonlijk, en het is niet altijd gemakkelijk om zoiets te delen met andere mensen. Maar bij deze wil ik het toch eens in detail opschrijven, omdat het ook voor anderen tot zegen kan zijn, en erg leerrijk. Het gebeurde op 10 mei 2014, tijdens een conferentie in Roeselare met **Rolland en Heidi Baker** (oprichters van Iris Ministries in Mozambique). Daar heb ik de tegenwoordigheid van Jezus mogen ervaren met een intensiteit die honderdmaal sterker was dan ooit tevoren in mijn leven.

Maar het heeft ook een voorgeschiedenis. Ik was al maandenlang in een "woestijnperiode" in mijn leven: alles leek moeilijk te gaan, alsof er geen olie

meer in de machine zat. Mijn gebedsleven ging moeizaam en voelde zo 'droog' aan, de passie leek 'verdamp't'. Aan de buitenkant functioneerde ik gewoon door, maar van binnen knarste de machine. Ik besepte wel dat dit niet goed was, en dat ik God heel erg nodig had om uit dit geploeter te komen. Een 20-tal dagen tevoren had Lou Engle in België een oproep gelanceerd om **40 dagen te vasten** voor doorbraak. Ik voelde me sterk aangesproken, omdat ik toch niet wist hoe uit mijn geestelijke droogte te geraken,

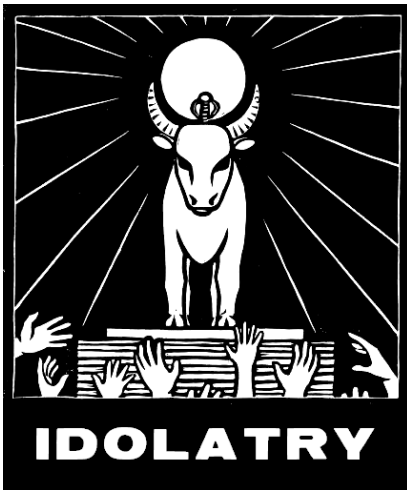
en dus begon ik eraan. Vasten helpt me trouwens altijd om mezelf weer los te vechten van de zuigkracht van deze wereld... Op 10 mei was ik dus al ongeveer in de helft.

Op de conferentie in Roeselare ging de preek van Rolland Baker helemaal over **het najagen van Gods tegenwoordigheid**, zeer kernachtig en 'to the point'. De persoonlijke en levende relatie met God is altijd de kern van de zaak, en hét geheim voor een krachtig christenleven. Tijdens de uitnodiging voor gebed ging ik dus, samen met ± 200 anderen, naar voren. Ik begon verschillende dingen tegenover God te belijden en aan zijn voeten neer te leggen, mijn vragen, frustraties en spanningen. Na een tiental minuten gebeurde er iets heel bijzonder in mij! Vanuit het diepste van mijn binnenste kwam **de sterkst mogelijke schreeuw** naar boven, die het uitriep: "Heer, vergeef me dat ik ooit van iets of iemand anders heb kunnen houden buiten U!" Ik kan onmogelijk zeggen dat ik

dat gebed zelf 'bedacht' had: alleen Gods Geest kan zo hard en diep en intens roepen. Het kwam van véél dieper dan enig ander gebed: in de diepte van mijn menselijke geest maakte Gods Geest deze schreeuw 'wakker' met een kracht die bovenmenselijk is. En het berouw hierover was **hartverscheurend**: ik was er echt kapot van, weende tranen met tuiten. Het werd mij duidelijker dan ooit wat een grote dwaasheid het is om van iets of iemand anders méér te houden dan van Hem..., zelfs wanneer we het als christen helaas misschien wel elke dag doen! Koesteren we soms geen 'geheime liefdes', kleine

verslavinkjes, of hebben we niet vaak onze uitlaatkleppen (favoriete zonden), of onze 'eigen projecten'? Zelfs in ons ijverige werk in Gods Koninkrijk kunnen we nog onze eigen (!) bediening boven Hem stellen! Het is misschien al te menselijk, en zelfs als we het allemaal doen, toch is en blijft het **afgoderij**, die God kwetst: het is een kaakslag in Gods aangezicht. Want, om hetzelfde nu positief te zeggen: Er is niets anders mooier, hoger, beter dan Hij! Niets of niemand anders is het waard om 100% voor te leven, ons over te geven, uit ons dak te gaan, ons onvoorwaardelijk aan toe te wijden. Als we onze 100% toewijding aan iets anders geven, loopt het gegarandeerd fout. Alleen God Zelf kan ons hoogste levensdoel zijn, en Hij is het méér dan waard. Het is het enige rechtvaardige, het

méést rechtvaardige op deze aarde, om al onze liefde voor Hem uit te gieten. Alle rest is afgoderij, minderwaardig, zelfs schandelijk en schaamtelijk.

Ik wist onmiddellijk over welke gebieden in mijn leven het ging, waar ik 'geheime liefdes' had, waar ik soms nog 'troost' zocht in andere zaken i.p.v. in Hém, de Bron van alle troost en verkwikking. En ook mijn hardnekkige neiging om mij in het wérk voor Hem te storten, en zo Hemzélf uit het oog te verliezen. Het was een uliem vernederende

ervaring, vreselijk confronterend: ik werd a.h.w. helemaal binnenste buiten gekeerd, en onder Gods helderste lamp geplaatst. En tegelijk was het uliem bevrijdend! Er werd héél diep in mijn vlees gesneden, zoals alleen God dat kan doen: met sterke hand, zonder medelijden, in een extreem helder licht, maar tegelijk heel waarachtig, rechtvaardig en liefdevol. Ik voelde dat er héél

diepe dingen gebeurden in regionen in mijn ziel waar ik nauwelijks weet van had. Tijdens dit alles huilde ik zo intens als nog nooit in mijn leven: het leek wel een huilkramp en ik dacht bijna dat ik erin zou blijven omdat ik (naar mijn gevoel

zelfs minutenlang) geen adem kreeg. Ik was echt verbroken, door de spijt over alle 'valse concurrentie', de nep en goedkope namaak, waarin ik 'troost' had gezocht, de geneugten die ik in mijn leven zocht of toeliet náást Hem. In Gods licht werd plots zonneklaar dat dit het allerstomste is wat een mens kan doen (maar we doen het in de praktijk constant)!

God hoefde mij echt niet een hele lijst van mijn zonden op te sommen: Zijn licht was voldoende opdat alles overduidelijk zou worden (ik vermoed dat het er bij het laatste oordeel ook zo aan toegaat!). En dit zéér heldere bewustzijn van mijn zondigheid verpletterde mij zelfs niet onder de schuldgevoelens! Het had geen verlamrend effect, maar was bevrijdend en genezend. Ik ervoer geen verwijt of veroordeling, maar **véél genade**. Hij begréép het allemaal. Hij was niet gekomen om een zware last op mijn schouders te leggen, maar om mij uit dit dal omhoog te tillen.

Na deze 'reinigingsfase' was ik werkelijk **100% gevuld met Jezus' hemelse tegenwoordigheid** – zonder overdrijving! Wie in deze toestand is, kan

onmogelijk nog een andere liefde daarbuiten kennen: niets in de wereld is zo mooi, krachtig, intens, allesvervullend, verzadigend als dat! Er bestaat gewoon geen enkele concurrentie op aarde voor zulke hemelse aanraking door God: alle aardse 'topervaringen' (of 'kicks' die mensen zoeken) verbleken hierbij. Het was alsof Jezus' tegenwoordigheid

als een vuurbal in mijn binnenste was, **10.000 volt** sterk. Intenser dan dat zou ik niet hebben kunnen verdragen: elke cel van mijn lichaam vibreerde als het ware, was ervan doordrongen, onbeschrijflijk bovennatuurlijk. Het was **nucleaire geesteskracht** die in mij brandde en alles verteerde. Alsof de aanraking van één vinger van Hem voldoende was om mij bijna te doen exploderen. Ik voelde mij daarna totaal bevrijd, herboren: op slag had ik gewoon géén problemen meer: alles gesmolten als sneeuw voor de zon.

Wie vol is van Jezus hééft ook geen problemen meer, geen gebrek aan iets (denk aan Psalm 23:1)! Niets kan hem nog raken, of uit Gods vrede bewegen. Ik voelde heel sterk: zelfs al zou de ganse wereld zich nu tegen mij keren, het zou mij niet deren. Jezus' tegenwoordigheid in ons is álles! Ze maakt ons onoverwinnelijk. Mijn denken was véle malen **helderder** dan anders. Ik ervoer zo sterk dat Hij álles in mij was, en dat dat het allerbelangrijkste is dat wij moeten nastreven. Tevoren kende ik deze tegenwoordigheid enkel van horen zeggen, ik had er zelfs over gepreekt, maar nu had ik ze zelf helemaal erváren (een beetje zoals Job 42:5)! Ik ervoer dat Jezus mijn leven "ís" (denk aan Johannes 14:6): minder dan deze 100% tegenwoordigheid is niet meer het volle leven, is maar een schaduw.

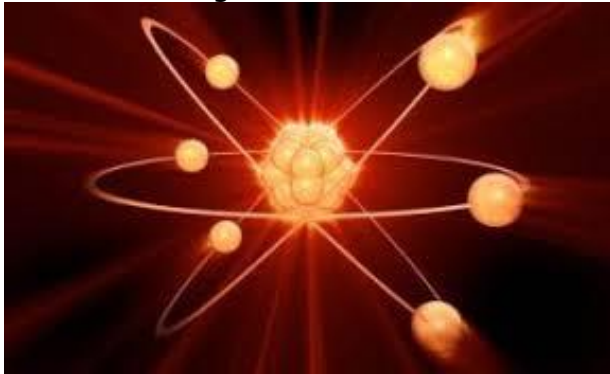
Ik voelde in mij tegelijk zulke diepe honger om áltijd helemáál in Jezus te zijn: voor het eerst had ik een echt **wanhopig verlangen** hiernaar: dit is geen optie,

maar het enige échte leven! Ik kan gewoon niet leven zonder Hem. Ik kan zelfs niet één juiste gedachte denken, of een juist gevoel voelen als ik niet helemaal in Hem ben! Ik 'zag' a.h.w. voor mijn ogen dat, wanneer ik 'slechts' 2% zou afwijken, uit Hem zou wegschuiven, Zijn waarheid al serieus misvormd zou worden: het is enkel 'helemaal waar' wanneer het 100% is. 98% is reeds een leugen, een verdraaiing van Gods hemelse waarheden.

En tegelijk wist ik dat het als mens niet mogelijk is om op deze aardbol op dit intense niveau te blijven leven: ik wist dat ik na een tijd weer zou 'afglijden'. En toch maakte dit mij niet triest of wanhopig: ik wist dat dit bij de aardse conditie hoorde. En dat Hij dat ook wist.

Deze hele tijd dat God zo met mij bezig was, duurde wel 45 minuten; niemand had zijn handen op mij gelegd of voor mij gebeden: één vinger van Hemzelf was voldoende. Achteraf was ik "helemaal van de kaart", door elkaar geschud, ontdaan (zoals Ezechiël 3:15), enerzijds uitgeput van de intense emotionele ervaring, anderzijds **helemaal herboren en zo vrij als nooit tevoren**. Ik besepte dat het helemaal genade was, niets door eigen verdienste of eigen zoeken, zelfs niet door het vasten. En ik wist tegelijk zonneklaar dat ik zulk soort ervaring niet opnieuw moet zoeken, er geen heimwee naar hebben: de tegenwoordigheid van Jezus is altijd bij ons, ook als we door een dal gaan of in een storm zitten en haar dus niet voelen. Maar deze ervaring creëerde in mij wel een intens verlangen om deze tegenwoordigheid veel meer en bewuster te zoeken. Maandenlang bleef dit ergens 'op mij hangen' en bleef ik 'nagloeien'. Ik leefde enkele niveaus hoger dan anders,

omhooggetrokken boven de gemene pijlen van de vijand. Daarna, en ik zeg het met schaamte, ben ik het weer kwijt geraakt, ben ik uitgegleden, hervallen in oude gewoonten: de zorgen en druk van de wereld, de zuigkracht van het vlees... Maar de herinnering zelf bleef wel: ik kon mij deze ervaring gemakkelijk weer voor de geest halen, en wist 100% zeker dat dit realiteit en waarheid is. In deze

aardse wereld is er véél illusie en zelfbedrog, maar zulke ervaring is absoluut onmogelijk om zichzelf in te beelden: het was véél sterker dan mezelf: dit kan geen mens bedenken en creëren. Wanneer ik ooit van het geloof zou wegglijden en beweren dat God niet bestaat, ik zou de grootste leugenaar ter wereld zijn, want dit was zonder competitie **de meest reële ervaring uit mijn ganse leven**.

Als ik er achteraf op terugkijk, blijf ik me verbazen. Ik kan het geen 'visioen' noemen, want ik zág geen enkel hemels wezen en hoorde ook geen enkele hoorbare stem. Het was iets heel diep binnen in mij, een soort nucleaire aanraking. Maar dat was voldoende: het was alles wat ik nodig had. Al mijn

vragen waren weggesmolten, onbelangrijk geworden.

Tevoren was ik (zonder er mij helemaal bewust van te zijn) nogal gefrustreerd tegenover God omdat Hij me (naar mijn gevoel!) niet geholpen had, waardoor ik zo moe en half opgebrand geraakt was. Nu zag ik helder in dat ik 'zonder olie' was geraakt, omdat ik me van Hem had laten scheiden. Hij was niet de reden van mijn oververmoeidheid, maar juist de remedie ervoor. Ik had niet minder God nodig, maar juist méér God (wel: minder wérk voor God!). In ieder geval, mijn geest was nu grondig gereinigd van

allerlei 'virussen': mijn systeem was compleet 'gereset' en functioneerde eindelijk helemaal zoals God het bedoeld had: als een hemelse mens, een nieuwe schepping, geboren uit God!

